

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od štiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je na Kongresnem trgu št. 12.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Bileam

8 Štajerskega, 16. februvarja.

Iz samega sovraštva poslali so bili v starem testamentu Moabiti proti Izraelcem svojega preroka Bileama, da bi jih proklinjal in tako provzročil jim velike moralne škode. Toda usoda, ali, če hočete ironija usoda, je hotela, da je isti prerok Bileam, gotovo proti svoji volji, Izraelce blagoslovil, namestu, da bi jih bil proklinjal! Namestu, da bi bil izrekel nad Izraelce trojno prokletstvo, izrekel je Bileam trojen blagoslov; namestu, da bi bil Izraelcem škodil, koristil jim je trikrat, v trojnem oziru! Tako nam pripoveduje biblija.

Dne 7. februvarja t. l. so v štajerskem deželnem zboru nemškonnacionalni Moabiti na nas štajerske Slovence poslali tudi svojega Bileama, dr. Kienzla. Nemško-nacionalne stranke predlog, ki ga je stavil imenovani poslanec, je imel namen škoditi naši narodnosti; imel je namen, pritiskati na parlament in na vlado, da nam ne bi privolila v našem Celji tiste drobtinice kulturne ravnopravnosti, ki se ji pravi: „nemško-slovenska gimnazija ali slovenske paralelke na že obstoječi gimnaziji celjski“. To je res drobtinica v pravem pomenu besede! Menj nam vlada ne more dati! Drugi narodi v Avstriji sedé za mizami, napolnjenimi s celimi hlebci — mi smo zadovoljni, če se nam z bogato obložene nemške mize vrže le kaka drobtinica. Toda večina štajerskega deželnega zbora nam niti drobtinice ne privošči! Na pragu 20. stoletja bili smo štajerski Slovenci dne 7. februvarja t. l. v Gradci proglašeni brezpravnimi heloti, za katere ne veljaj ne ustava, ne enakopravnost! Ne vemo, kako imé je nosila tista strast, ki je gonila klasične Moabite z Bileamom vred zoper izraelski narod, — strast, ki pa je vodila večino deželnega zbora štajerskega zoper narod slovenski, zove se „furor teutonicus“. Tudi še ne vemo, bode li izraz nemško-štajerskega berzerkerstva imel res kaj upliva na Dunaji, da nam vsled njega državni zbor ne bi hotel vreči tiste kulturne drobtinice na našo beraško mizo: toda to vemo, da se je nameravalo proklinjanje nemškonnacionalnih Bileamov v deželnem zboru graškem za nas spremenilo nehoté v blagoslov in to prav po primeru sv. pisma v trojen blagoslov!

In kateri je prvi blagoslov?

Prvi blagoslov, ki so ga izrekli nad nami graški Bileami, je ta, da so nekateri slovenski deželni poslanci naši kar čez noč, dá, že v tistem trenutku, ko je dr. Kienzl stavil v imeni svojih somišljenikov znani predlog, postali iz mehkih oportunistov trdi radikali! Nekateri naši poslanci hodili so leto za letom v Gradec z nekimi upapolnimi sladkimi sanjami, da se bo vendar morda dalo shajati z brezobzirnimi štajerskimi Nemci. Kienzlov predlog je padel v štajersko zbornico ko petarda, in ta petarda je na mah predramila nekatere naše poslance iz slovenske sanjivosti! Čitajte krasno možato in jedernato izjavo naših poslancev, priobčeno pod naslovom: „Roja ki!“ To so moške besede, to je lapidaren slog, to je živa, odločna, radikalna beseda! Ne moremo si misliti, da bi možje, ki tako odločno govorijo, ne hoteli ali ne upali si odločno tudi delati, postopati!

Kateri je drugi blagoslov nemško-štajerskih Bileamov?

Drugi tá blagoslov pa je spoznanje in prepričanje, da v graškem deželnem zboru mi štajerski Slovenci nimamo res ničesar iskati, ker tam ne najdemo pravice ne enakopravnosti, niti takta. Dokler se volilni red temeljito ne spremeni, tako dolgo je naša delegacija v štajerskem dežel. zboru brez vsakega pomena. „Slovencev nas je dobra tretjina štajerskega prebivalstva, pa volilni red sestavljen je tako krivično, tako nam na škodo, da izmed 60 voljenih poslancev deželnega zbora smo jih s težavo pridobili 8. Naravno je, da veljava tako malega števila poslancev ne more biti nikoli taka, kakoršno bi morali imeti zastopniki slovenskega naroda z ozirom na število slovenskega prebivalstva in z ozirom na bremena v krvi in v denarji, katera donaša slovenski narod državi avstrijski in deželi štajerski.“ Tako pravi naša častita deželnozborna delegacija. Tukaj moramo konstatirati, da je naših poslancev v deželnem zboru prav za prav 9, ker ima knezoškof mariborski virilni glas v deželnem zboru štajerskem. Obžalovati moramo, da se gospod knezoškof mariborski ne udeležuje sej deželnega zbora. V težavnem boji našem, ki ga bijemo za svete pravice enakopravnosti in za kulturni napredek na narodni in tudi na krščanski podlagi, mora pač veljati pomorska deviza: „Alle Mann an Bord!...“

Poslanci naši in z njimi vred štajerski in vsi drugi Slovenci so torej spoznali, da v Gradci nimamo ničesar iskati poslej. Da bi se nemški šovinizem polegel, na to ni misliti. Ta šovinizem šele raste. Primeri slavljenje Bismarckove osemdesetletnice! Pa če se tudi zboljša volilni red, tako ugoden za nas ne bo nikdar, da bi mogli naši poslanci z uspehom hoditi v graški deželni zbor. „Lasciate ogni speranza voi ch' entrate!“ tako je za nas Slovence napisano nad vhodom v deželno zbornico štajersko, — tako pravijo tudi nemški Bileami.

In tretji blagoslov nemško-nacionalnih Bileamov — kateri je?

Odgovor: Pod žezlom habsburškim, v okviru avstrijske države združena Slovenija z narodnim deželnim zborom v Ljubljani! To je logična posledica, to je tretji blagoslov.

Še ni dolgo tega, kar so Lahi nas Slovence in z nami vred Hrvate vrgli iz deželne zbornice v Poreču; potem so naše poslance postavili pred vrata v Trstu; za tržaškimi slovenskimi poslanci izjavili so slovenski poslanci v Gorici, da se ne morejo več vdeležavati deželnega zbora zaradi iste laške brezobzirnosti; nazadnje so nas pa v Gradci nemško nacionalni in „liberalni“ Nemci vrgli iz zbornice. Ali ni to znamenita doba najnovejše naše zgodovine? Ali niso vsa ta dejstva dovolj jasni migljaji vsem zavednim rodoljubom, kaj jim je storiti? Konsekvencije se vendar ponujajo kar same od sebe. Vsi vi, poreški, tržaški in goriški Lahi in vi štajerski Nemci — vi ste naši največji prijatelji, ker nam pomagata graditi zjedinjeno Slovenijo na podlagi nacionalne avtonomije v tej staroslavni Avstriji! Bodite vi Italijani in vi Nemci svoji s svojimi, a naša skrb bodi odslej tudi ta, da se po mirnem, legalnem in ustavnem potu zjedinjimo s svojimi rojaki v jedno samo administrativno skupino. Vi, naši nasprotniki, dobro veste, da drugega sredstva, druge poti ni za nas, da bi se mogla ohraniti narodnost naša slovenska, nego je narodna avtonomija z jednim samim deželnim zborom v Ljubljani! Bog živi zjedinjeno Slovenijo! Bog živi našo Avstrijo in njenega ustavnega vladarja!

Tebi pa, moderni Bileam, hvala lepa za trojni blagoslov!

Dixi.

Listek.

Zakaj sem postal begunec.

(Italijanski spisal Orsino Melegari; preložil Vinko.)

Udeležil sem se spopada naše infanterije. Stisnjen v drugi vrsti jednega naših štirijakov, nisem videl ničesar in se tudi sploh dejalno bitke nisem udeležil, nepremično in molče stoječ na odkazanem mi mestu. Pri drugem naskoku podrl me je nekov jezdec na tla, a rnil me ni. Takoj na to je nekaj poleg mene ubitih vojakov padlo čez me. Vstati nisem mogel, po glavi pa so mi rojile prečudne prikazni; vse moje misli so prehajale v jedno samo stvar, a to niso bili predmeti, marveč ideje. Tik svojega ušesa sem slišal burno utripati nekovo srce — mogoče, da je bilo baš moje — in zdelo se mi je, da je vidim odprto, višnjo, okrvavljeno vznášati se nad mojo glavo in groziti mi z uničenjem.

V tem položaju sem ostal, ne vem več, kako dolgo; najedenkrat sem uvidel, da mi je odšlo: tisto velikansko srce je nehalo tleči, nisem ga več slišal, ne videl.

Mrtveci so bili odneseni in iz njih napravljeni nasipi za varstvo živih; name so pozabili. Ko sem

se zavedel, bil sem čisto sam: iz velike daljave so prihajali do mene zmešani glasovi naše vojske, ki je bila sovražniku za petami.

Bil sem rešen.

Nikakor si ne morem razjasniti, zakaj me je takrat nenadno obšlo vroče hrepenenje po življenju. Smrt, kateri sem pred nekaj trenutki gledal v oči s hladno neupogljivostjo moža, ki nima ničesar več pričakovati, pojavila se mi je v vsi svoji grozi in pošastnosti. Nevarnosti ni bilo več, ljubezen do življenja se je oglasila za svoje pravo. Čuteč doslej nepoznano blaženost, dvignil sem navdušeno roke proti nebu ter plakajoč, smejoč se in moleč hvalil tisto skrivno roko, ki me je rešila.

Zdajci zaslišim za sabo nagle korake: nisem se motil, nekdo se je bližal: obrnem se in kaj ugledam! Sovražen jezdec, ves zaprašen, okrvavljen in raztrgan, stal je nekaj korakov pred mano ter meril v mé s težkim jezdarskim samokresom. Mehanično dvignem puško in . . . dva strela isti hip zadonita po zraku. Svinčenka je zažvižgala mimo mojega ušesa in dim je zakril celo mojo postavo.

Ko se je dim razkadil, videl sem, da sem sam na polju groze.

Ne morem natančno opisati, kaj se je tisti hip godilo z mano, kake misli so mi rojile po glavi; le toliko se spominjam, da sem klečal pred umirajočim človekom. Sovražni vojak je ležal vznak z izbuljenimi očmi in iz prs, prestreljenih od kroglje, tekla je curkoma kri. Zdi se mi, kot bi ga videl še danes. Bil je lep in zajedno plemenit, svitli kodri so mu okroževali visoko, jasne čelo. Star je moral biti kakih dvaindvajset let.

Nevedoč, kako bi mu pomagal, odtrgal sem kos svojega plašča ter z njim ustavil iz rane curčo kri. Glavo sem mu privzdignil ter jo oprl ob bližnjega mrtveca, kot ob blazino. Plakal sem kot otrok in moje solze so padale na njega belo obličje, po katerem se je že pričela širiti smrtna senca: zavedal se ni prav nič.

Slednjič se gane njegovo že skoro zaprto oko. Živo me pogleda in videč me plakajočega ob svoji strani, praša me s slabim in nerazločnim glasom: — Kje sem? Kdo ste vi?

— Jaz sem tisti, ki vas je umoril — odgovoril sem strahom.

Zaprli je oči; čez nekaj časa jih zopet odpré in vpraša:

V Ljubljani, 21. februvarja.

Celjska gimnazija. Konservativni klub se je vendar izrekel jednoglasno za dvojezično gimnazijo v Celji. Stvar pa menda ni šla prav gladko, kajti že to, da so se morali o tej stvari dve uri razgovarjati, kaže, da so se nekateri morali jako ustavljati. Najbrž so štajerski konservativci, ki so že v štajerskem deželnem zboru v tej stvari se zavezali z nemškimi liberalci in nacionalci, porabili vso svojo zgovernost, da bi preprečili ali pa zavlekli vso zadevo. Šele ko so videli, da je obstanek konservativnega kluba v nevarnosti, so se izrekli za celjsko dvojezično gimnazijo. Seveda vsled tega gimnazija Slovincem v Celji še nikakor ni zagotovljena. To je gotovo sedaj, da konservativni klub glasuje zanjo. Koliko njegovih članov bode pa tedaj pri glasovanju manjkalo, se bode pozneje pokazalo. Levica bode pa gotovo glasovala proti osnovi te gimnazije, in morda tudi mnogi Poljaki. Coroninjev klub seveda tudi. Če je dobimo, bode se skoro več zahvaliti strankam zunaj koalicije, nego koaliciji, katere je večina nasprotna Slovincem.

Avstrijska Panama. Kakor vedo povedati ogerski listi, so dne 17. t. m. pri VI. budimpeštanskem sodišči bila zasliševanja, ki se tičejo poslovanja nekdanjega avstrijskega trgovskega ministra barona Pina. Minister je baje pri posredovanju nekakega njegovega prijatelja Kliera vzprejel menico za 10.000 gld., s pogojem, da bode pospeševal interese koncesionarjev „Avstrijske lokalno-železniške družbe“. Koncesionarji so Klieru dali pisano zagotovilo, da dobi nagrado za vse železnice, za katere da minister dovoljenje graditi po njegovem posredovanju. On je pa pismo zgubil in je zaradi tega se pobotal z družbo, da mu plača nekaj tisoč goldinarjev, seveda mnogo manj kakor bi imel v resnici dobiti. Nedavno je pa izvedel, da je od neke ženske dotično pismo kupil tudi koncesionar omenjene družbe Wessely. Sedaj je naperil proti družbi tožbo. Zaslišane so bile na Dunaji razne priče, ki so zanj ugodno izpovedale. Ob enem je prosil, da se v Budimpešti zaslišata Julij in Evgen (Mozar), katera dva sta izplačala omenjeno menico. Bila sta mej drugim vprašana, če je res, da je Pino od Mozarja dobil 20.000 gld., da pospešuje interese omenjene družbe in če je res, da se je slabi ministrov denarni položaj v to izkoristil, da se je zagotovilo veliko korist. Zaslišana sta vse potrdila. Klier je baje prepis sodnijskega zapisnika izročil dunajskemu državnemu pravdništvu. Na Dunaji se že boje, da iz tega nastane pravda, ki bode bolj škandalozna, nego je bila panamska. Govori se, da presega svota, katera je po posredovanju ministra Pina prišla v žepu mnogih oseb, nad 100 milijonov. Klier sam računa, da bi bil imel dobiti poldrug milijon goldinarjev. Vsi ljudje, ki so od te stvari imeli dobiček, so sedaj milijonarji, mej njimi je jeden državni poslanec, jeden član gospodske zbornice drugi pa bančni ravnatelj. Pred kazenskim sodiščem sta zaradi te stvari že bila zaslišana bivši finančni minister Dunajevski in pa dvorni svetnik Jejteles, ravnatelj sever. železnice. Pričakuje se, da se razkrijejo razne stvari.

Kompromis mej liberalno in narodno stranko na Ogorskem. Te dni so se bila začela pogajanja mej vladno in narodno stranko na Oger-

skem, da bi se pogodili o skupnem postopanju. Pogajanja pa niso imela nobenega uspeha. Vlada je izjavila, da ne vzprejme zahtev narodne stranke o vojaških stvareh. Narodna stranka je pa izjavila, da se drugače ne pogaja, da se vzprejmejo vse točke njenega programa. V to vlada ne more privoliti, ker proti samostojni ogerski vojski, kakor jo zahteva narodna stranka, so višji krogi na Dunaji. To, da Apponyi stavlja take zahteve, pač dokazuje, da je obupal, da bi kdaj minister postal. S takimi zahtevami dela se naravnost nemogočega. Banffyjeva vlada je pa vendar sedaj v največji zadregi. V zbornici ima le par glasov večine, če se ne sporazumi s skrajno levico. Bratenje s skrajnimi levicariji je pa podkopalo zaupanje Wekerlu pri kroni in bi je tudi pri sedanjih vladi. Seveda podporo bi vlada pri novih volitvah že dobila, ko bi zagotovila vsem narodnostim enakopravnost, o tem pa Banffy neče ničesa slišati.

Bismarck slavi letos svojo osemdesetletnico. Pri tej priliki premišljajo v Nemčiji, kako bi proslavili moža, ki ima največje zasluge za zjedinenje nemške države. Tako se je predlagalo, da bi tedaj Bismarcka imenovala vsa mesta, ki imajo nad 10.000 prebivalcev, za častnega meščana. Ta čast je pa v Nemčiji večja, nego v Avstriji, kjer se častno meščanstvo podeljuje za najmanjše zasluge. V Berlinu je namreč sedaj le pet častnih meščanov, mej njimi je pa že Bismarck, torej bi ga to mesto ne moglo več s tem počastiti. Poleg tega se je sprožila misel, da bi vse nemške države Bismarcku dale častno državljanstvo in mu ob jednem priznale sedež v njih gorenjih zbornicah, koder jih imajo. Poleg tega se pa priporoča še nekaj novega, da bi se knez Bismarck imenoval za častnega državljanja skupne nemške države. Ker sedaj sploh nobenega nemškega državljanstva ni, bi se torej moralo tako šele ustanoviti s posebnim zakonom, nalašč za Bismarcka. Kdo ve, kaj si bodo še vse izmislili njegovi častilci. Tudi se ne ve, kako ga bode počastil cesar, morda mu pri tej priliki podeli dedni naslov vojvode Lauenburškega. Sedaj ta Bismarckov naslov ni deden in se ga bivši kancelar sam ne poslužuje.

Dopisi.

Iz Cerknice, 19. februvarja (Agitator. — V nemilosti g. posl. Kluna.) V zadnjih „Dol. Novicah“ se zopet nekdo ob Cerknico drgne ter jako oblastno okolo sebe bije; menda si misli, da zato, ker se ni oziralo na njegove prazne maroje, katere že delj časa po raznih listih katoliške podlage razstresa, da bode to vedno tako in da mu je prosto vse blatiti, kar mu pod prste pride. Toda vsacega potrpljenja je jedenkrat konec. Za delj časa se opazuje, da naš deželni dacear hoče veliko politično ulogo igrati. V farovžu in kaplaniji pridno poroča, kaj da je kje pri strankah, katere obiskuje, na ušesa zvlekel. Zdaj se pa kar javno v „Dol. Nov.“ hvali, da je za „Kat. pol. društvo“ v Cerknici 100 udov nabral, ne pove pa, kako je od hiše do hiše romal in kmetom prigovarjal, da naj dajo tistih 20 kr., češ, to gre vse za božjo čast, drugače bodo pa duhovni gospodje že vedeli, kdo da je. Da pri takem agitovanju ni 1000 udov nabral, je zanj dosti sramotno, ker se vsakdo z 20 kr. rad odkupi nadelčnosti. Pripoveduje dalje o zagrizenem liberalci, kateri ga hoče baje stran spraviti, in hvali se, da so ga gospodje pri deželnem odboru pohvalili in mu

Ni končal, kri mu je zalila usta, njegovo telo je brez moči omahnilo v moje naročje.

Bil je mrtev!

Kaj se je zgodilo dalje? Ne spominjam se več. Solnce se je nagbalo na zapad, ko sem se prebudil iz omedlevice, smrtna tišina je zavladala po krajini in večerna rosa je padala na brezbrojne mrtvece, raztrošene tam pa tam po polji. Tiha zamišljenost se mi je silila v dušo in v njej se je vršil grozen preobrat: izgubljeval sem vero v človeštvo; odvrčal sem se od ljudij ter se s polnim zaupanjem nagibal k neskončnemu Bogu. Videl sem, kako se je usoda smrti napolnila; nad glavami v boju padlih sem videl svetniški svit in nekov tajinstven glas mi je šepetal: „Ti živi!“ Sladak mir je uspaval moje bolesti, umiril moje misli in močna potreba molitve in premišljevanja prisilila me je, da sem se sklonil k truplu, doslej toplemu, ter plakal in molil.

Mrak je že ležal nad krajino, ko sem se zavedal; moja volja si je priborila absolutno nadvlado, moj sklep je bil nepreklicljiv. Še zadnjič sem se ozrl po črni ravnini, slabo razsvetljeni od oddaljenih lučij in podal sem se na pot proti morju . . .

Postal sem begun.

ukazali, da naj le tako še naprej dela, in vsi cerkniški liberalci ga stran ne spravijo. No to nam je nazadnje vse jedno, če je ta mož tukaj ali ne, vprašati pa le moramo veleslavni deželni odbor, če ima svoje dacearje za to, da redno svojo službo opravljajo, ali pa za to, da se s politiko bavijo, mej ljudstvo nemir trosijo, pri strankah poslušajo, kaj se govori in to goriko v kaplanijo prenašajo? Mi mislimo, da človek, kateri je od danes do jutri tukaj, kateri ne plačuje nikakega davka in kateri je od milosti svojih gospodarjev odvisen, najbolje stori, da se ne vtika v stvari, katere ga prav nič ne brigajo, in da ne meče okolo sebe z zagrizenimi „liberalci“, ker pomena te besede še ne pozna. Svetujemo mu, da se za svoj posel briga, drugače ga le morda zima vzame.

Še jedno moram povedati. Gospod kanonik Klun je provzročil v dež. zboru, da mi letos še ne dobimo vodovoda. To označuje njegovo nepristransko krščansko ljubezen do bližnjega. Če pa gospod Klun misli, da nas bode ta kazen spokorila, se jako moti; prepričali smo se le, kakšni so ti klerikalni gospodje in kaj da jim je za blagor ljudstva. Še „vode nam ne privoščijo!“ Žel-le bi, da dobimo gospoda kanonika v poletnem času za štirinajst dni semkaj v Cerknico, in da bi on moral samo z našo vodo si žejo gasiti; potem bo gotovo glasoval, da se nam dovoli ne samo 30%, ampak 50% iz deželnega zaklada, samo da ga prej izpustimo. X.

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 21. februvarja.

— (Nadvojvoda Albreht †.) Dobili smo naslednje obvestilo: Po visokem naročilu čast mi je naznaniti slavnemu uredništvu, da so Nj. ces. in kr. visokost najsvetlejši gospod feldmaršal nadvojvoda Albreht za slučaj smrti prepovedali vsako daritev vencev in cvetlic in da so ob jednem izrazili željo, naj se po tem takem prihranjeni denar razdeli mej uboge in porabi za maše zadušnice, pri katerih naj se moli za večni blagor rajncega. Usojam se prositi, to vest priobčiti v Vašem cenjenem listu. V Ljubljani, dne 20. februvarja 1895. C. kr. deželni predsednik: Hein. — Pri dež. predsedstvu so izrazili svoje sožalje: dež. glavar Detela za dež. odbor, in deputaciji kmetijske družbe kranjske ter kupčijske zbornice.

— (K volilnemu gibanju na Dolenjskem.) Včeraj se je vršil, kakor se nam brzojavlja, v Ribnici shod, na kateri se je zbralo nad 60 volilcev; po živahni debati se je proglasil kandidatom za državnozbornski mandat dolenjskih mest in trgov g. sodnik Višnikar in sicer z vsemi proti dvema glasoma. — Zadnji „Slovenec“ poroča, da so se volilci Kočevja odločili za g. Višnikarja. — Iz Novega mesta se nam piše, da je predvčerajšnjim tam tudi g. grof Margheri sklical shod, katerega se je udeležilo samo 13 volilcev.

— (Repertoar slovenskega gledališča.) Ker zaradi žalovanja vsled smrti nadvojvode Albrehta vojaška godba 8 dni ne more sodelovati pri gledaliških predstavah, se je moral določeni repertoar nekoliko premeniti. Za soboto napovedana predstava opere „Trubadur“ mora torej izostati. Opozarjamo na današnjo predstavo izborne češke drame „Jan Vyrava“, ki se je deloma na novo študirala in bode gotovo vsestranski ugajala. Pričakovati je tem boljšega obiska, ker je to jedina slovenska predstava v tem tednu.

— (Trgovska in obrtniška zbornica v Ljubljani) ima v petek dne 22. t. m. ob 2. uri popoldne v magistratni dvorani javno sejo z nastopnim dnevnim redom: 1. Čitanje zapisnika zadnje seje. 2. Volitev zborničnega predsednika, podpredsednika in provizoričnega predsednika za l. 1895. 3. Poročilo o 5 prošnjah za nastop koncesijonovanih stavbenih obrtov. 4. Poročilo o prošnji mestne občine novomeške za dovolitev konjskih semnjev. 5. Poročilo o prošnji vasi Velika Slivica za dovolitev 3 letnih in živinskih semnjev. 6. Poročilo glede ustanovitve s pošto zvezane telegrafske postaje v Podnartu.

— (Občni zbor muzejskega društva.) Vbralni sobi deželnega muzeja vršil se je sinoči letošnji redni občni zbor muzejskega društva za Kranjsko. Pred zborom predaval je društveni tajnik gospod Anton Koblar „o pokončevanju cerkvene umetnosti na Kranjskem leta 1526“ ter po virih, najdenih v muzejskem arhivu, razjasnil se tužno epizodo v naši domači zgodovini. Ko je sultan Soliman II. leta 1526. s svojimi vojnimi trumami preplaval Ogorsko, nastali so tudi na Kranjskem hudi časi; tudi kranjski stanovi poslali so svoje čete proti Turkom na Ogorskem, a razven tega pretil je kmetški upor

— Zakaj ste me umorili?

Kakšno vprašanje! Gosta vrsta mislij mi šine skozi glavo, buren vzdih se mi izvije iz prsi. Niti besedice nisem mogel izpregovoriti.

— Dobra duša, — nadaljeval je on, gledajoč me z milim in sladkim pogledom, — umiram, a ne vsled vaše krivde, in vam je ukazano moriti ljudi, ki vam niso storili nič zalega, katerih niti ne poznate. Spominjajte se me včasih; tam doli, daleč, daleč, me osamela čaka stara moja mati — a ne bo me videla več, smrt ne pusti svoje žrtve. Vidite li tam krasno livado, posijano s cveticami? Vidite li tam krasno, ljubko deklico? To je moja zaročenka, ljubljena Irena moja; a jaz moram umreti, ne vidim je več . . .

— O živi! Živi še! — vzkriknil sem razburjen in objemši ga poljubljaj mu usta, kot bi s poljubi hotel pretočiti del mladega in svežega življenja svojega v njegove žile.

A njegove oči so se čedalje bolj zapirale, kri je gostejše vrela iz rane, ni bilo pomoči zanj, umiral je, in jaz . . . sem ves obupan preklinjal svojo nezmožnost.

— Mati, Irena, tam gori se vidimo, tam gori . . .

